

nógv fyrri at rækta gomul og sjúk í Føroyum — hann sigur beint út, at gjalda 700 kr. um dagin fyrri at rækta gomul og sjúk, tað er ov nógv — so er hetta átalvert.

Vit hava hoyrt somu rødd, bara frá hinum borgarliga flokkinum, har sagt varð, at tað var nógv betri og biligari at lata gomul og sjúk búgva á hotellunum, tí tað var ov dyrt á Landsjúkrahúsverkinum.

Hetta er so tøkkin, sum borgarligu flokkarnir á Løttingi geva teimum, sum lögdu lunnarnar undir samfelagið Føroyar.

I gomlum døgum var ju

Trælanipan brúkt til tey, sum ikki kundu gera nakað til nyttu og nú bjóðar borgarligi meirilutin á Løttingi uppihald á hotellunum og onga rækt.

Við framhaldi av hesari samgongu verður ikki gomlum og sjúkum givið blítt livskvøld. Viðvíkjandi tí, sum kommunurnar gjalda, er bert at siga, at tær gjalda tað, sum álagt er teimum. Ikki verða av okkum ristari breiðar reimar, men verandi samgonga hevur sanniliga rist reimar so tað forslar — og sín góða part av hesari rokning færa suðuroyingar at gjalda.

Søgan endurtekur seg, tað bleiv kvøðið í sínari tíð.

»At spara til einkjuna so fátæk hon er, men sína makt at royna tá einki óført er.

Framhaldandi fari eg at undirstrika, at tá tað viðvíkir gomlum og sjúkum, er tað ikki spurningur um krónur ella oyru, men nú hava vit greitt svar hesum viðvíkjandi frá borgarligu samgonguni á Løttingi.

Sverre Midjord

Gykl og gerandisdagar í Gøtu

Tað var næstseinasta undirvisingardag. Lýtt var og sólin skein bæði oman og niðan — mest oman, og so miskunnarlest, sum var tað til eksamulesnaða. Ringt at sita inni og lesa í slikum veðri. Serliga vársins fruktugðu og óróligu tíð, tá saftirnar rísa og hormonirnar svirra, so ein verður heilt ørkymlaður. Aftur eitt forsmæt vár???

Sum eg gekk, sá eg nøkur ungfolk koma »spákandi« rættiliga so spekin niðan í bein, kát sum lomb, ið ikki vistu, hvørjum beini tey skuldu ganga á og tí hoppaðu á øllum og lótu við afturpartinum í staðin. Várfrøin skygdi og ljómaði (haldi eg, tí tað plagar hon) í eygunum á gentunum um kapp við sólstrálurnar — ella var tað umvent. Og kanska var tað hetta, kanska var tað okkurt annað, ið fekk dreingirnar til at kvetta sakleysa livið hjá nøkrum páska- og pinsalliljum, grasi og solum. Vár-ovkætið rykti eisini onkra neyðars við upp í livsneyðuga sambandinum við móður jørð. Várgleðin, ið blómurnar høvdu verið vit til at skapa, gjørdi eisini av við nakrar av teimum. Frá várinum til várið. Frá dreingjunum til genturnar.

Ája, og maðkarnir vóru longu í gongd við teirra undirgravingarvirksemi. Teir tanlaðu og jaglaðu nekur eldri livrunnin evni og nakrar nýggjar visiónir um ein skúla og hvat hann kann brúka til.

Politikarnir vildu hava eina rúgvu av studenta- og HFðskúlam í Eysturoynni: Í Runavík, Gøtu, Kambsdali, Fuglafirði. Men bert var brúk fyrri einum skúla, so har var einki fantíls á. Hesin øgiligi hugur at byggja skúlar endaði við, at eing-

in skúli bleiv. Hugurin fór yvir gevind og endaði í sínum mótsetningi. Synd, tá ið so góður vilji lá aftanfyrri!!! Tað kann ikki vera várið og hormonirnar, ið hava ørkymlað politikaranna annars vanlia rationella og logiska hugsunarhátt, tí alt hatta hendi í teimum døgum, tá veturin enn leikaði í.

Men rumblur er komið í. Á Landskúlafrystititingini vita tey ikki síni dýrastu ráð, tí langtíðarætlanir skulu gerast út frá grundarlagnum: at vita einki. Uttanfyrri tronga portrið til næsta stigið í langa marsjinum gjøgnum skúlainstitutið stendur undgómur við kvalifiseraðum umsóknarbløðum og biðar eftir at sleppa innum og stríða seg viðari fram eftir smala vegnum til hægri lærdóm. Hvussu nógv, ið sleppa inn, tað veldst um veðrið og lagði, og meðan vindurin blæsir verður grundarlagið undir skúlanum máað burtur — planleyst og liðandi. Loysunarorðið hevur itíð »fyríbils«, men nú hevur »fyríbils« var so leingi, at teir ikki rættiliga kunnu brúka tað longur.

Maðkarnir grava og tanla seg ótarnaðir viðari, og undirgravingarvirksemið er ikki bert niðurbrotandi, men: niðurbrotning til uppbygging. So hóast visiónirnar koma út aftur úr hinum endanum í lortamolom, so skuldi tað ikki verið óðamannaverk at vóna, at tær fyrr ella seinni fara at spira aftur í onkrum líki, um kollvelt ella bara velt verður.

Og uppi yvir maðkunum hava tey gloymt alt um skúlan og eksamium. Syngjandi fara tey eftir bønnum, og ljómurin, ið streymar út úr barkakýlunum, gevur hýrinum bert ein eyka dóm.

Várið jarmaði sum eitt

lamb og segði mææææh, ivandi, spinkult, men vónríkt. Okkurt var á veg — okkurt, ið vaks og vaks.

Tann mjúki vindurin slékti langa vetursins tunglyndi og streyk gjøgnum ljósa hárið sum við einum longum kossi av kærleika — uttan at vita av í. Tá eitt »klipp« fór haltandi eftir bønnum, lótu tey seg ikki lumpa av hesum.

Litir og tónleikur, angir og rørsur, nervaimpulsir røra hjartastreingir og heila. Liggjandi í grasinum sá tey elefantar, summarmuglar, purlut hvít lomb so mjúk sum skýggj, reka framvið. Hetta minti um skúlan: nú var hann har, nú var hann ikki har. Alt eftir hvussu vindurin blásti. Ein surrealistiskur sjónleikur við ljósareyðum elefantum í hvørvisjón.

Við lærdómi er tað nakað sum við skýggjunum: Hann vigar næstan einki, er nakað sveimandi og iðtøkiligur, ilt er at peika beinleiðis á, hvadani hann kemur og hvat verður av honum, og konkretu úrslitini siggjast ikki fyrr enn nakað er frálíðið, men hvør dropi av kunnleika fær størri og størri týðning í framtíðarsamfelagnum.

Um lærdómurin verður vígaður á teimum arbeiðsmegikeyparavektunum, ið viga tosk, so verður hann aloftast funnin ov lættur. Lættur er hann so at bera. Tey spákaðu sær oman aftur. Við tveimum stórum um tyssum av blómum. Fólk, ið vóru í nánd, ógvæðust og trúðu kanska, at tey vóru blivin kommunistar, anarkistar ella heidningar. Tann tamarleysa og fritt streymandi gleðin er mistónkilig og vandamikil, men vindurin í hárinum lat ikki við seg koma.

Peter Gokk

Sjónleikurin heldur áfram

Enn einaferð hevur Føroya fólk verið vitni til sjónleik samgongunar. Hesaferð er tað okkara lögmaður, ið leggur upp til sjónleikin, og sum ikki einaferð er tað fólkaflokkurin hann fleingjur av.

Aftaná at hava dusað sær í skjótt 4 ár, sum um ikki val bleiv aftur, eru samgongumenn knappliga vaknaðir við kaldan drey. Nú ræður um at finna syndabukkin, tí veljarin má fáa at vita orsøkina til tað sera vánaliga arbeiðslag, ið hevur verið innan samgonguna.

Arbeiðslagið hevur verið so út av lagi vánaligt, at tað er komið sum ein lætti fyrri samgongumenn, hvørja ferð, ið Tingið er sent heim.

Veljarin er sum vera man, vórðin so ørkymlaður av klandrinum innan samgonguna, at hann hevur havt ilt við at finna út av, hvørjir flokkar, ið eru í samgongu og hvørjir flokkar eru í andstöðu. Ikki hava tað verið so fá mál, har ið atkvøðurnar hjá andstöðuni hava verið avgerandi fyrri, um málið hevur verið samtykt ella ei.

Arbeiðslagið í logting-

inum hevur sjálvandi smittað av sær, tá ið avgerðir skulu takast úti í Landsstýrinum.

Tað er neyvan nakað mál av týðningi avgreitt úti í Tinganesi, uttan so at tað hevur staðið í andrasi, sum Løgmaður tekur so rámandi til.

Fyri at fáa semju ilag, hava klandursvættini so verið noydd til at tengja ymiskt uppi málini, so sum nótabátar, varaskúlastjórar, sjónvarpstjórnar og ný til seinast — umsjónarmann til Klaksvíkar sjúkrahús.

Fyri eina og stjórn hevði henda støða ført tilnýval sum skjótast. Men gakk, størri og álvarsligari ósemjurnar hava verið, meira avgjördir hava garparnir verið fyrri at halda fram, samstundis sum teir hava fyrigyklað fyrri veljaranum, at alt hevur gingið so sera væl.

Løgmaður hevur í síni stjórnartíð skrivað nógvur greinir, ið ikki hava verið einum stjórnarleiðara verdugar.

I einari av hesum provokationsgreinum skrivur hann m.a., at áðrenn hann kom til røðrið var litið og einki skil á heima-

tjak og meiningar

Vit gera lesarar okkara varugar við, at treytin fyrri at fáa lesarabrev upptikin undir hesum teiginum er, at blaðstjórnin veit, hvør hevur skrivað brovini.

fiskiskapinum. Nú høvdu teir fingið eitt ávíst tam-arhald til nýtslu á landgrunninum.

Mær er fortalt, at ein av bygdamonnum lógmans nú í fleiri ár hevur biðað eftir innflutningsloyvi uppá ein størri og meira hósandi bát, istaðin fyrri núverandi.

Hesin bátur troytir ikki ta føroysku landleiðina, og um innflutningsloyvi varð givið fyrri annan bát, var tann gamli farin úr tí føroyska flotanum.

Harra lögmaður, var tað ikki náttúrligt, at hesin maður fekk innflutningsloyvi, ella er tað í hesum forinum sum í so mangum øðrum fer, hvør ið persónurin er, og sektin verður lögð á umstøðurnar og torvin til at fáa annan bát, eg spyrji bara.

Frank Davidsen

Harra Poul Michelsen, býráðsformaður

Campingplássið yviri við Strond

Á vári 1982 lýsti Tórshavn býráð eftir fólk, sum hevði hug at átaka sær rakstur av campingplássi kommunnar yviri við Strond.

Sum tú kanska minnst, so setti eg meg í samband við býráðið, bæði skrivliga og munnliga, og varð biðin um at koma við uppskoti um, hvussu eg kundi tonkt mær plássið ríkið.

Eg gjørdi mær so ómak og sendi býráðnum eitt, eftir minum tykki, bæði skilagott og nýttlig uppskot og fekk 2 mánaðar seinni soljóðandi bræv frá býráðnum, journal nr. 34/7. 1981, dagssett 16. juni 1982:

»Býráðið takkar fyrri áhuga tygara í campingplássrakstri kommununar og fyrri tilboð tygara um at átaka tygum at standa fyrri hesum rakstri.

Umframt Ferðamannastovna vóru tygum sjálvur annar, ið gjørdur vart við, at tygum høvdu áhuga fyrri at átaka tygum

rakstur av campingplássinum nú í summar, og av tí at campingplássið enn er ov lítið útbýgt, og royndirnar enn eru ov fáar, er avgjört tikið um at lata rakstur í ár upp í hendurnar á Ferðamannastovni, ið hevur eitt serliga náttúrligt ynski í at fáa kunnleika um campingplássrakstur, ið kann nýttast úti um bygdirnar.

Við royndunum í ár vil eisini liggja betur fyrri hjá kommununi at seta treytir í samband við útbjóðing av campingplássrakstrinum í framtíðini.

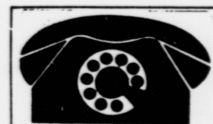
Hetta vóru skilagóð orð, og óivað fór okkurt at spyrjast burtur úr hesum, í minsta lagi ein frágreiðing um tær innvunnu royndirnar, men sambært býráðsskrivarinum — nú havi eg tað bert munnliga — so er púrt einki hent. Tí var tað heldur enn ikki hugstoytandi í sendingini »Ferðafólk og føðlandi« í útvarpinum at hoyra, at býargartnarin nú á øðrum ári stendur sum dagligur

leiðari av campingplássinum, og fari eg at spyrja, um hetta er vanligur beinpolitikkur, og um plássið verður ríkið fyrri privata ella kommunala rokning, og undir hvørjum treytum?

Nakra canossaferð ætli eg mær ikki undir, men eg vil fegin hava eitt greitt svar.

At eg sendi bløðnum avrit av hesum, undrar teg neyvan.

Tórshavn, 22. juli 1984
Andrias Gregoriussen

Tit ringja

sosialurin,
tlf. 11820

— vit skriva